

Министар одбране Србије, Драган Шутановац, недавно је говорећи о неспремности Србије да решава питање о ступању у НАТО на референдуму навео врло занимљиву аналогију. Он је истакао да „да је Вук Караџић ишао на референдум о правопису, ми данас не бисмо имали модерно писмо“. Пошто је г-дин министар, несумњиво образован човек, он је вероватно упознат са стваралаштвом реформатора руског језика, песника Александра Пушкина. У једној од песама Пушкин разочаран неспособношћу маса да утичу на процесе у својој земљи, каже да стада немају потребе за даровима слободе и да их „треба или клати или шишати“. Дакле, из речи Шутановца директно следи да нема разлога питати српску јавност за НАТО: народ је туп, није спреман да осети плодове просвете, а и атмосфера је (цитирамо министра) „емоционална“.

Сам министар питању прилази рационално, као што се то догодило на једној од конференција крајем октобра, кад је изјавио да уз сву свест о последицама НАТО интервенције 1999. године, треба аналитички размишљати и о томе какву корист Србије може да извуче из сарадње или пуноправног чланства у овој организацији.

Односно, простије речено, Србија треба активније да сарађује с организацијом, која је неоснованом агресијом земљи нанела гигантску материјалну штету. А шта ако буде имала користи?

Стиче се утисак да власт у земљи, без обзира на изјаве о неспремности Србије да се у блиској будућности интегрише у Алијансу, имају на уму пројекат за ступање у НАТО: ми смо спремни, једноставно, народ није спреман. И поред тога што ће у свакој социјалној анкети у Србији, изузев ако је Либерално-демократска партија не организује међу својим саборцима, однос према НАТО бити изузетно негативан.

Сличну ситуацију – кад се власт и народ разилазе у односу према алијанси, буквално недавно смо могли да видимо у једној од земаља с којима се Русија граничи. И у шта се то на крају претворило? „Предлажемо вам да ситуацију посматрате с украјинске тачке гледишта“, каже заменик директора центра за украјинистику и белорусистику МДУ Богдан Беспалко:

„Питање о ступању у НАТО довело је до врло високе напетости у украјинском друштву. На крају крајева, ова дилема, на позадини економске стагнације и компликовања односа с Русијом, довела је до смене политичке елите и доласка на власт „Партије региона“ на челу с Виктором Јануковичем“, каже наш саговорник, и наставља:

„Мислим да и у Србији може да се деси смена елите, тим пре што је за разлику од Украјине, земља доживела директну војну агресију и одузимање дела своје територије, и оно што се данас дешава не може се назвати другачије осим „понижавањем националног достојанства“. Чини ми се да се руководство у Београду сад одржава за рачун обећања да ће земља ступити у ЕУ, и да ће последица тога бити пораст благостања становништва, али ако ово обећање не буде испуњено, може доћи до промене курса српске државе, - сматра Богдан Беспалко.“

А Хашим Тачи је недавно изјавио да ће Косово ући у НАТО у следеће четири године. Иако су ове речи највероватније из области сопственог пи-ара у условима тешке политичке ситуације. Међутим, како ће Србија градити своје односе с Бриселом у том случају? Да ли ће организовати нову научну конференцију о сарадњи с Алијансом? Да ли ће на недељу дана опозвати неког свог чиновника из Брисела у знак протеста?

„Можемо и сами себе да бомбардујемо – то још нисмо пробали,“ коментар је једног од корисника српског сегмента интернета, што би вероватно било врхунац кокетирања Београда с НАТО.

(Глас Русије)